

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA IMATGE PERMANENT

Espanya, 2023

Direcció: Laura Ferrés

Guió: Laura Ferrés, Carlos Vermut, Ulises Porra

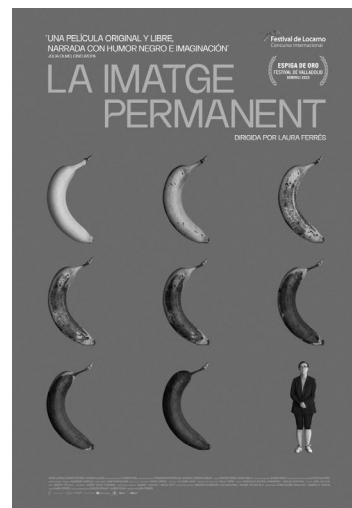
Intèrprets: María Luengo, Rosario Ortega, Claudia Fimia, Saraida Llamas

Durada: 94 min

Gènere: drama

Idioma: català, castellà

Data d'estrena: 17/11/2023

A partir d'una fotografia antiga amb una nena rient i un espectre

En començar *La imatge permanent*, en una població andalusa en temps de postguerra, una nena (Antonia) posa amb la seva mare (Milagros) davant d'un fotògraf. A la imatge, Antonia apareix rient. Un capellà diu: «El riure és un espasme que significa la manca de raó. Si una persona no es governa ella mateixa, no és bella». La nena, que té dotze anys, replica: «I si no em vull governar?». Com si heretés l'esperit de l'Adela de *La casa de Bernarda Alba*, Antonia, doncs, és rebel, desafiant a les regles morals dictades per l'Església i acatades per una societat reprimida. El cas és que està embarassada i, després de parir una nena anomenada Carmen, no és capaç d'assumir la maternitat i desapareix una nit. Així acaba la primera part (també podria considerar-se una mena de pròleg on l'atmosfera repressiva contrasta amb la insubmissió d'Antonia i manifestacions de la cultura popular) del primer llargmetratge de Laura Ferrés. Amb una gran el·lipsi, havent passat cinc dècades i en una geografia urbana on es pot reconèixer el Prat de Llobregat, una dona solitària i introvertida (Carmen) busca persones que, com va fer ella mateixa, van emigrar a Catalunya i que vulguin testimoniar sobre que va dur-les a fer-ho i que recorden de la seva arribada. Carmen, fent càstings, també treballa en una agència publicitària, que aleshores busca gent «autèntica» (de fet, volen dir «pobra», per reproduir-ne la imatge més tòpica) per a una campanya electoral que repeteix un vell lema: «Canvi». En una reunió en què es planteja que s'ha de tenir present que hi ha gent d'esquerres a qui li reca que s'apugin els impostos, Carmen fa un comentari que emmudeix els assistents i que ens arriba com una joiosa impertinència: «Esquerra no practicant». Un detall de l'humor que, a vegades a freqüència de l'absurd, espetega a la pel·lícula. El cas és que buscant gent «autèntica» per a l'anunci de la campanya política, Carmen «troba» Antonia, una dona que intenta sobreviure venent perfums que ella mateixa elabora. Una altra dona també sola, però en el seu cas sense diners, a qui, sense saber qui és i on para, Carmen cercarà per la ciutat: la trobarà en un bar, potser el mateix (o semblant) on treballava l'intèrpret del personatge, Rosario Ortega, mentre Laura Ferrés buscava les dues actrius no-professionals que protagonitzen la pel·lícula: l'altra és María Luengo, a qui van observar a la sortida d'una clínica veterinària on havia dut el seu gat. Totes dues, amb la seva inexpressivitat, aporten

una raresa no-naturalista que no exclou la comicitat. Amb el títol d'*Els desheretats*, Laura Ferrés (formada a l'ESCAC) va realitzar un curt premiat a la Setmana de la Crítica del Festival de Canes de l'any 2017. El seu pare s'hi interpreta ell mateix en un moment en què, a conseqüència de la llarga crisi que mai no ha acabat, va haver de tancar la seva petita empresa d'autocars al Prat del Llobregat, on la directora va néixer el 1989. El fet és real, però va entrar en joc una certa ficció i sobretot la voluntat de mostrar una persona amb dignitat davant de l'adversitat i que pertany a un grup social sempre amenaçat per la precarietat: tot i tenir una empresa, mai no va deixar de ser un treballador esforçat per poder tirar endavant. Sis anys després, amb aquest seu primer llargmetratge que va ser presentat al festival de Locarno i que recentment ha estat reconegut amb l'Espiga d'Or a la Seminci de Valladolid, Ferrés amb què torna a ocupar-se de persones sense privilegis (una de les quals al llindar de la pobresa) mostrant-ne la dignitat sense paternalisme. Persones alienes al triomf social amb un peu un xic fora de camí. No és per res que un dels grans referents de Laura Ferrés sigui el finès Aki Kaurismäki, cineasta amb personatges de la classe treballadora que mostra amb respecte, poesia i humor a través d'imatges sempre justes, rigoroses i precises. Aquelles que també busca Ferrés.

En el cas de *La imatge permanent*, la jove cineasta, que vol ser fidel als seus orígens socials, també ha tingut present la seva família: l'ha inspirat el fet que els seus avis materns, cordovesos, van emigrar a Catalunya. Tanmateix, no ha volgut explicar la història dels avis, però sí fer-hi presents les còpies cantades per l'àvia, sinó imaginar una història amb una alenada poètica (i sovint també estranyament humorística) en què, al capdavant, dues dones solitàries d'origen andalús, establertes de fa temps a Catalunya, aprenen a cuidar-se entre elles.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona